

РЕШЕНИЕ

№ 624

гр. София, 07.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 10.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **7973** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в С., гражданин на Сирийска арабска република, срещу Решение № 3948 от 10.07.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при Министерския съвет (МС), с което на основание чл. 78, ал. 4 от ЗУБ е отнет хуманитарния му статут, предоставен с Решение № 3273 от 05.05.2022 г.

Жалбоподателят навежда твърдения за незаконосъобразност на оспореното решение поради неправилно приложение на закона. Посочва отделни противоречия в оспореното решение, като счита, че административният орган не разполага с компетентност да извършва преценка дали е извършено престъпление, при липса на влязла в сила осъдителна присъда. Твърди, че пребивава в Република България въз основа на предоставен хуманитарен статут заедно със семейството си, като на 11.06.2025 г. е родено четвъртото му дете. Не е извършвал нарушения или престъпления, работи на трудов договор. Визира неправилно приложение на основанието по чл.17, пар.1, б. „б“ от Директива 2011/95/ЕС за изключване от субсидиарна закрила. Цитира практика на Съда на Европейския съюз. В жалбата и в хода на съдебното производство поддържа, че не е извършил престъпление и не е наказан с влязла в сила присъда, като твърди, че разпоредбата на чл.12, ал.2, т.2 от ЗУБ е в противоречие с ч.16 от НПК и накърнява презумпцията за невинност. Намира за немотивирано становището, че представлява заплаха за националната сигурност. Претендира за отмяна на обжалваното решение.

Ответникът – председателят на Държавната агенция за бежанците, редовно призован, оспорва жалбата в писмени бележки от 01.10.2025 г., чрез юрк. К..

Административен съд – София град, след като обсъди становищата на страните и събраните по

делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че с Решение № 3273 от 05.05.2022 г. на председателя на ДАБ е предоставен хуманитарен статут на А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в С., гражданин на Сирийска арабска република, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 3, във връзка с чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като по време на анализа на молбата за международна закрила през 2022 година е установено наличието на тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт в С. по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

С вх. № КП-04-723 от 03.02.2025 г. е постъпило писмо от Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ (ГДБОП), с което се уведомява ДАБ, че група лица, граждани на трети страни, между които и А. А. А., са привлечени като обвиняеми по досъдебно производство (ДП) № 235/2024 г. по описа на ГДБОП-МВР, пр. пр. № 7757/2024 г. по описа на СГП, за това, че в периода от м. март 2023 г. до 19.09.2024 г. са участвали в организирана престъпна група (ОПГ) с користна цел – за получаване на финансови средства - престъпление по чл. 321, ал.3, т.2, вр. ал.2 от НК.

Издадено е оспореното Решение № 3948 от 10.07.2025 г. на председателя на ДАБ-МС, с което на основание чл. 78, ал. 5 от ЗУБ е отнет хуманитарният статут, предоставен на А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], с Решение № 3273 от 05.05.2022 г. на председателя на ДАБ. Административният орган е мотивирал решението си със събрани в хода на производството данни, според които чужденецът е извършил тежко престъпление по смисъла на Наказателния кодекс (НК) на Република България (РБ), като напълно съзнателно е нарушил обществения ред с цел финансова облага. Според органа, деянието следва да се характеризира като тежко, тъй като е извършено в състояние на осъзнат избор за нарушение на законите на държавата, която му е предоставила международна закрила. Позовал се е на приложен по преписката протокол за разпит на обвиняем с рег. № УП 19272 от 10.03.2025 г., предоставен по служебен път на ДАБ при МС от ГДБОП, според който сирийският гражданин напълно преднамерено е транспортирал граждани на трета страна в разрез с установените от закона практики. Според председателя на ДАБ извършеното от чужденеца престъпление засяга интересите на цялото общество, тъй като поставя под риск живота и здравето на гражданите от нерегламентирано проникване на територията на РБ на неустановени лица от трети страни, без представени пред властите лични и здравни документи. Така установените факти са навели органа на извод, че инкриминираното деяние на сирийския гражданин представлява висока степен на обществена опасност и в бъдеще то може да доведе до рецидив, поради което за А. А. А. се доказвало твърдението, че са налице сериозни основания да се предполага, че представлява опасност за националната сигурност.

Изложеното е квалифицирано като основание по чл. 17, параграф 1, б. „б“ от Квалификационната директива, както и като основание по чл.17, ал.4 от ЗУБ - предоставен хуманитарен статут се отнема, когато по отношение на чужденеца се установи наличието на основание по чл. 12, ал. 2 или чл. 13, ал. 1, т. 6 и 7 от ЗУБ. В допълнение, административният орган е изложил пространни мотиви защо приема, че не са налице основания за приложение на принципа „забрана за връщане“ (non-refoulement), като се е позовал на разпоредбите на чл. 4, ал. 4 от ЗУБ и чл. 21, параграфи 2 и 3 от Квалификационната директива, респективно на чл. 33, ал. 2 от Женевската конвенцията.

Председателят на ДАБ е анализирал приложението на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ по отношение на сирийския гражданин. С позоваване на Справка с вх. № МД-02-262 от 19.05.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС органът е приел, че решението не накърнява този принцип. Цитирани са данни на ВКБООН относно значителен брой на завърнали

се в С. бежанци, което показвало цялостно подобрене в ситуацията със сигурността в С.. Посочена е платформа SyriaIsHome, насочена към подпомагане на завръщащи се лица чрез предлагане на навременна, точна и подходяща информация, която да подпомогне завръщащи се лица за вземане на безопасни, доброволни и информирани решения за завръщане в С. – регистрирани са 1200 посещения през седмицата. Преобладаващата част от посетителите на платформата били сирийци от Л., следвани от хора от Е., Турция, С. и Й.. Цитирана е декларация на президента на САЩ Д. Т. за премахването на американските санкции, откъсващи С. от световната финансова система, което ще проправи пътя за по-голямо участие на работещите в С. хуманитарни организации, улеснявайки чуждестранните инвестиции в търговията, докато страната се възстановява. Формиран е извод, че завръщането на жалбоподателя в С. е физически достъпно и за него не съществува непренебрежима степен на риск от безогледно насилие, вкл. е изключена вероятността да е налице спрямо него някое от основанията по чл.9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Формиран е извод, че самото присъствие на цивилно лице в района на област Дараа не би било достатъчно за установяване на реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, вкл. поради липса на данни в област Дараа да е налице безразборно насилие, което да достига високо ниво и съответно да се изисква по-ниско ниво на отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл.9, ал.1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС. Въз основа на посоченото, не са установени разширенията, дадени в Решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 относно тълкуването на чл. 15, б. „в" от Директива 2011/95/ЕС.

В заключение, е приел, че по отношение на А. А. А. са налице предпоставки за отнемане на предоставения хуманитарен статут на основание чл. 17, ал. 4 във връзка с чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ. При така установеното от фактическа страна, съдът приема от правна страна, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на 21.07.2025 г. Жалбата срещу него е подадена на 29.07.2025, т.е. в срока по чл.84, ал.4 от ЗУБ, от надлежна страна по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване акт съгласно чл.84, ал.4 ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на ДАБ, съобразно чл. 48, ал. 1, т. 1 и чл. 78, ал. 4 от ЗУБ и в установената форма, с излагане на правни и фактически основания по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Независимо от изложеното, съдът приема, че в хода на административното производство са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила – такива, които съществено са ограничило правото на защита на засегнатото лице за участие в административното производство по смисъла на чл.34, ал.3 и чл.35 от АПК. Изложеното е самостоятелно основание за отмяна на решението съгласно чл.146, т.3 от АПК, тъй като е препятствало органа да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая.

Съгласно чл.78, ал.1 от ЗУБ производството за отнемане или прекратяване на предоставена международна закрила се образува при наличие на нови данни, които дават основание за преразглеждане на предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут. В случая, такива нови

данни са предоставени с писмо с вх. № КП-04-723 от 03.02.2025 г. ГДБОП – дирекция КПМЗ.

Разпоредбата на чл.78, ал.2 от ЗУБ предвижда императивно, че чужденецът следва да бъде уведомен с писмо с обратна разписка за образуваното производство, причините за това и датата и мястото за провеждане на интервю, по време на което да изложи възраженията си срещу отнемането или прекратяването на международната закрила. Съгласно чл.78, ал.3 от ЗУБ чужденецът се уведомява, че при невъзможност лично да присъства на предстоящото интервю може да изпрати писмено възражение в определения от административния орган срок и на посочения адрес. По силата на чл.78, ал.4 от ЗУБ при провеждане на производството за отнемане или прекратяване на международна закрила се прилагат съответно чл. 63 и 63а – ДАБ събира данни за чужденците и насрочва дата за провеждане на интервю.

Съгласно чл.18а, ал.8 от АПК когато съобщаването не може да бъде извършено по реда на ал. 1 – 6 (по електронен път, на предоставен електронен адрес), то се извършва чрез връчване на последния адрес, посочен от страната, или при липса на такъв - на адреса, на който страната е получавала съобщения или е била призована за последен път в производството. Когато няма адрес, който страната е посочила или на който е получавала съобщения или е била призовавана, на страната се връчват съобщения: за граждани - по настоящия адрес, а при липса на такъв или когато не могат да бъдат намерени на този адрес - по постоянния адрес; ако и по постоянен адрес няма кой да получи съобщението, се връчва по местоработата.

По силата на чл.18а, ал.9 от АПК когато страната не може да бъде намерена на адреса и не се намери лице, което е съгласно да получи съобщението, съобщаването се извършва чрез залепване на уведомление на вратата или на пощенската кутия, а когато до тях не е осигурен достъп - на входната врата или на видно място около нея. Когато има достъп до пощенската кутия, съобщението се пуска и в нея. В съобщението се посочва, че документите или книгата са оставени в канцеларията на органа или на съда и могат да се получат в едномесечен срок. Документите или книгата се смятат за връчени с изтичането на срока за получаването им от канцеларията на органа или на съда.

Съгласно чл.18а, ал.10 от АПК когато съобщаването в производството пред административния орган не може да бъде извършено по реда на предходните алинеи, съобщението се поставя на таблото за обявления или в Интернет страницата на съответния орган за срок, не по-кратък от 7 дни, след изтичането на който съобщението се смята за връчено.

Уредената в АПК поредност на връчване на съобщения изисква да се направи справка по постоянен и настоящ адрес, като съобщение се връчи на тях, както и по местоработата (чл.18а, ал.8 и ал.9 от АПК). Когато лицето не може да бъде намерено на установените постоянен и настоящ адрес, съобщаването се извършва чрез залепване на уведомление на вратата или на пощенската кутия, а когато до тях не е осигурен достъп - на входната врата или на видно място около нея. Едва при невъзможност да се осъществи редовно връчване по посочения ред, разпоредбата на чл.18а, ал.10 от АПК предвижда възможност съобщението да се поставя на таблото за обявления или в Интернет страницата на съответния орган.

Съобразно чл.18а, ал.8 от ЗУБ административният орган е изискал информация от МРРБ – Главна дирекция „Гражданска регистрация и административно обслужване“ относно постоянен и настоящ адрес на А. А. А., предоставена с писмо вх. № ПМЗ-В-576 от 19.02.2025 г.

С писмо с вх. №КП-04-1368 от 25.02.2025 г. и рег. № УП-19272 от 26.02.2025 г. по описа на ДАБ е придобита информация, че сирийският гражданин е напуснал територията на България на 15.07.2024 г. с лек автомобил, през ГКПП К., с посока Република Гърция, като не са налице данни, че се намира извън България предвид приемането на РБ в Ш. пространство. В хода на административното производство са събрани доказателства, че сирийският гражданин не

пребивава в териториални поделения на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН), Националната следствена служба и Дирекция „Миграция“ – МВР.

Изготвено е Съобщение рег. № УП-19272 от 24.02.2025 г., с което на основание чл.78, ал.2 и ал.3 от ЗУБ А. А. А. е уведомен за образуваното производство за отнемане на предоставената закрила по чл.78 от ЗУБ, поканен е на интервю на 07.03.2025 г. и е уведомен, че при невъзможност за лично явяване, може да изпрати писмени възражения в срок до 14.03.2025 г.

На А. А. А. е изпратено съобщение с рег. № УП 19272 от 26.03.2025 г. по описа на ДАБ, с което на основание чл.26, ал.2, вр. чл.18а, ал.10 от АПК, е уведомен за образувано производство по чл. 78 от ЗУБ. В тази връзка, сирийският гражданин е поканен на 11.04.2025 г. в ДАБ, РПЦ С., отдел „ПМЗ – В.“, с адрес [населено място], [улица], за провеждане на интервю, по време на което да изложи своите възражения срещу отнемане на предоставената му международна закрила. Съобщението с рег. № УП 19272 от 26.03.2025 г. е публикувано на Интернет страницата на ДАБ. Видно от Констативни протоколи с рег. № УП 19272 от 07.03.2025 и рег. № УП 19272 от 11.04.2025 г. А. А. А. не се е явил за провеждане на насрочените интервюта.

При тези данни от административната преписка съдът приема, че не са спазени императивните изисквания на чл.18а, ал.8 и ал.9 от АПК за връчване на съобщенията по чл.78, ал.2 от ЗУБ. В административната преписка липсват доказателства, че до сирийския гражданин е изпратено писмо с обратна разписка, с което той да бъде уведомен за образуваното производство съгласно чл.78, ал.2 от ЗУБ. Нещо повече, в хода на административното производство органът е събрал данни за деклариран постоянен и настоящ адрес, но на същите не са изпратени писма с обратни разписки съгласно чл.78, ал.2 от ЗУБ, нито в преписката се съдържат данни за залепени уведомления на вратата или на пощенската кутия, а когато до тях не е осигурен достъп - на входната врата или на видно място около нея, на установените постоянен и настоящ адрес на чуждия гражданин.

При неспазване на задължителната поредност за уведомяване по чл.18а, ал.8 и ал.9 от АПК, вр. чл.78, ал.2 от ЗУБ, административният орган неправилно е пристъпил към уведомяване по реда на чл.18а, ал.10 от АПК – чрез съобщение на Интернет страницата си. В нарушение на чл.26, ал.1 от АПК и чл.78, ал.2 от ЗУБ чуждият гражданин не е уведомен за началото на административното производство, респ. в нарушение на чл.34, ал.3 от АПК е накърнено правото му на защита в него, довело до неизясняване на фактите по случая по смисъла на чл.35 от АПК. Изложеното е самостоятелно основание по чл.146, т. 3 от АПК за отмяна на оспореното решение.

По приложението на закона:

Съгласно чл.19, пар.3, б. „а“ от Директива 2011/95/ЕС държавите-членки отнемат, прекратяват или отказват подновяването на статута на субсидиарна закрила на гражданин на трета държава или на лице без гражданство, ако след предоставянето на този статут бъде установено, че съответното лице е следвало да бъде или е изключено от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, в съответствие с член 17, параграфи 1 и 2.

Съгласно чл.17, пар.1 от Директива 2011/95/ЕС гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарната закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице:

Б. „б“ е извършило тежко престъпление;

Б. „г“ представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира.

Националната разпоредба на чл. 17, ал. 4 от ЗУБ предвижда, че предоставен хуманитарен статут се отнема, когато по отношение на чужденеца се установи

наличието на основание по чл. 12, ал. 2 или чл. 13, ал. 1, т. 6 и т. 7.

Съгласно чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ хуманитарен статут не се предоставя по отношение на чужденец, за когото *има сериозни основания да се предполага*, че е извършил тежко престъпление, а съобразно т.4 - за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за обществото или за националната сигурност.

В мотивите на оспорения акт е направено позоваване на разпоредбите на чл.17, пар.1, б. „б“ от Директива 2011/95/ЕС и на чл. 17, ал. 4, вр. чл.12, ал.2, т.2 от ЗУБ. Съдът констатира, че националната разпоредба на чл.12, ал.2, т.2 от ЗУБ не транспонира коректно чл.17, пар.1, б. „б“ от Директива 2011/95/ЕС. Цитираното основание на съюзната норма изисква чуждият гражданин да е извършил тежко престъпление, което от своя страна предполага налагането му с влязла в сила присъда. Доколкото се касае за изключване, се налага буквално и стриктно тълкуване на съюзната норма. В отлика от нея, националната разпоредба на чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ недопустимо урежда по-лек режим на изключването, тъй като **не** предвижда лицето да е извършило тежко нарушение, а да са налице сериозни основания за предположение, че е извършено тежко престъпление. Освен, че не съответства на текста на чл.17, пар.1, б. „б“ от Директива 2011/95/ЕС и недопустимо на стриктното му тълкуване го дописва, нормата на чл.12, ал.2, т.2 от ЗУБ неправилно и в нарушение на забраната по чл.16 от НПК възлага преценката за „предположение за извършено престъпление“ на административен орган, който не разполага с компетентност за това. Според решаващия състав на АССГ, при визираното противоречие между национална и съюзна разпоредби, националната следва да бъде оставена без приложение. Доколкото цитираната в оспореното решение съюзна разпоредба на чл.17, пар.1, б. „б“ от Директива 2011/95/ЕС изисква чуждият гражданин да е осъден за тежко престъпление, а в случая на А. А. А., такова осъждане с влязла в сила присъда не е налице, то е дължим извод за недоказаност на основанието за изключване по чл.17, пар.1, б. „б“ от Директива 2011/95/ЕС.

На следващо място, в първи абзац, на стр.2 от решението е посочено, че за А. А. А. са налице сериозни основания да се предполага, че представлява опасност за националната сигурност. Изложеното е основание за изключване по чл.17, пар.1, б. „г“ от Директива 2011/95/ЕС, но това правно основание не е посочено в оспорения акт, поради което не може да се приеме, че органът се е позовал на второ и самостоятелно основание за отнемане на предоставената на сирийския гражданин субсидиарна закрила. Недопустимо е съдът да извършва контрол за законосъобразност на административния акт на правно основание, което не е посочено в него.

При недоказаност на посоченото в акта основание по чл.17, пар.1, б. „б“ от Директива 2011/95/ЕС и непосочване на самостоятелното основание за изключване по чл.17, пар.1, б. „г“ от Директива 2011/95/ЕС следва да се приеме, че решението е материалноправно незаконосъобразно – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.4 от АПК.

Предвид цялостното съдържание на Решение № 3948 от 10.07.2025 г. на председателя на ДАБ съдът приема, че поведението на чуждия гражданин като опасност за националната сигурност е обсъдено от административния орган единствено с оглед приложението на принципа за „забрана за връщането“ (non-refoulement) във връзка с чл.33, ал.2 от Конвенцията за статута на бежанците, чл.21, пар.2 от Директива 2011/95/ЕС и чл.4, ал.4 от ЗУБ. При установената липса на материалноправно основание за изключване по чл.17, пар.1, б. „б“ от Директива 2011/95/ЕС, водещо до материална незаконосъобразност на акта, съдът не дължи произнасяне относно приложението на

този принцип, както и по приложението на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

В заключение, с оглед приложението на принципа на съразмерност и пропорционалност по чл.6 от АПК съдът намира, че органът е направил неправилна преценка на индивидуалното поведение на чуждия гражданин, довела до издаване на решението в нарушение на този принцип. С позоваване на протокол за разпит на обвиняем с рег. № УП-19272 от 10.03.2025 г., в акта е посочено, че „сирийският гражданин напълно преднамерено е транспортирал граждани на трета страна в разрез с установените от закона практики...извършеното от чужденеца престъпление засяга интересите на цялото общество...поради нерегламентирано проникване на територията на Република България на неустановени лица от трети страни без лични и здравни документи“. Така посочените в акта фактически основания не съответстват на показанията на чуждия гражданин в цитирания протокол, според които: „Миналото лято, ми изпратиха такси от приложение, със задача да занеса храна на точка на българо-сръбската граница... мигранти не съм виждал и не знам дали са задържани... понякога пристигат хора на автогарата в С. с бежански документи и аз ги водя на точка извън С., в жилища или в градинки...основно обслужвах хора с документи, тъй като ми бяха казали, че аз съм с жена и деца и моето положение е по-специално“. Така установеното несъответствие, обсъдено съвкупно с безспорния факт, че жалбоподателят е в България със семейството си - съпруга и четири малолетни деца, навежда на извод за нарушение на чл.6 от АПК. По силата на чл.6, ал.2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона (чл.6, ал.3 от АПК). Административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел (чл.6, ал.5 от АПК). При констатираната липса на осъждане с влязла в сила присъда за тежко престъпление по смисъла на чл.17, пар.1, б. „б“ от Директива 2011/95/ЕС и липса на позоваване на чл.17, пар.1, б. „г“ от Директива 2011/95/ЕС, респ. на чл.12, ал.2, т.4 от ЗУБ, отнемането на хуманитарния статут на сирийския гражданин е в нарушение на правото му на личен и семеен живот. Действително, в обжалваното решение е обсъдено дали наложената мярка е в нарушение на принципа за „забрана за връщането“ (non-refoulement), но в нарушение на чл.6, ал.2 от АПК липсват мотиви по какъв начин изпълнението ѝ засяга приложението на чл.8 от ЕКПЧ във връзка с индивидуалното положение на сирийския гражданин в страната ни.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 от АПК е дължима отмяна на оспореното решение при установени отменителни основания по чл.146, т.3, т.4 и т.5 от АПК. Водим от горното, Административен съд – София град, Първо отделение, 69-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в С., гражданин на Сирийска арабска република, Решение № 3948 от 10.07.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което на основание чл. 78, ал. 4 от ЗУБ е отнет хуманитарния му статут, предоставен с Решение № 3273 от 05.05.2022 г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: